

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19282/2024
09.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Никола Арнаут, адвокат из ..., против туженог Удружења осигуравача Србије – Гарантни фонд из Београда, чији је пуномоћник Владица Шошић, адвокат из ... и умешача на страни туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Горан Зоговић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2520/22 од 09.08.2022. године, у седници одржаној 09.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2520/22 од 09.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2520/22 од 09.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 4797/21 од 08.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете и измакле добити коју је претрпео исплати: за накнаду материјалне штете на име оштећења возила износ од 60.000,00 динара, за измаклу добит износ од 22.266,86 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ББ којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете коју је претрпео исплати: на име претрпљених физичких болова износ од 40.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 40.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженом солидарно исплате трошкове парничног поступка у износу од 105.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 2520/22 од 09.08.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложили да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, док битне повреде одредаба парничног поступка не представљају разлог за посебну ревизију, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате је поднета 04.11.2016. године, а вредност предмета спора у тужиоца АА је 60.000,00 динара, а тужиоца ББ 80.000,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено је у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија тужилаца није дозвољена, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**